

76-2

M

BÉK

V

76-239

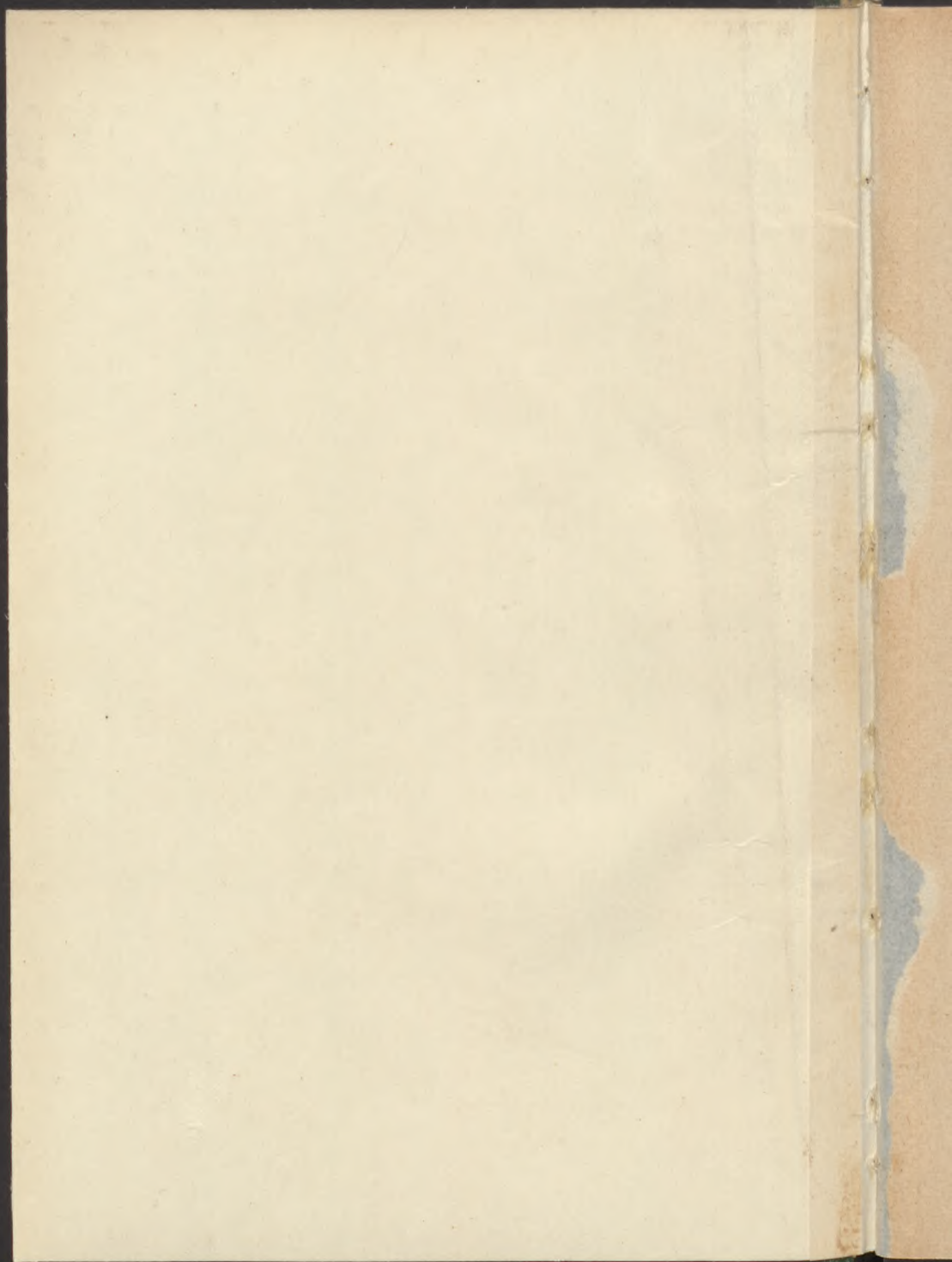
MEGÁTKOZOTT ÖRÖKSÉG

BÉKEFFY GÁBOR
VERSEI

KALÁKA KIADÁS
1938

AKI

Megátkozott
örökség

BÉKEFFY GÁBOR
VERSEI

KALÁKA-KIADÁS
BUDAPEST, 1938.

A szerzőtől megjelent:

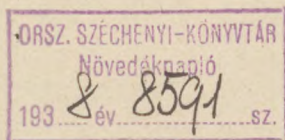
AHOGY SZIVEM VER.

Versek, 1934.

A SEMMIBŐL INDULOK.

Versek, 1936.

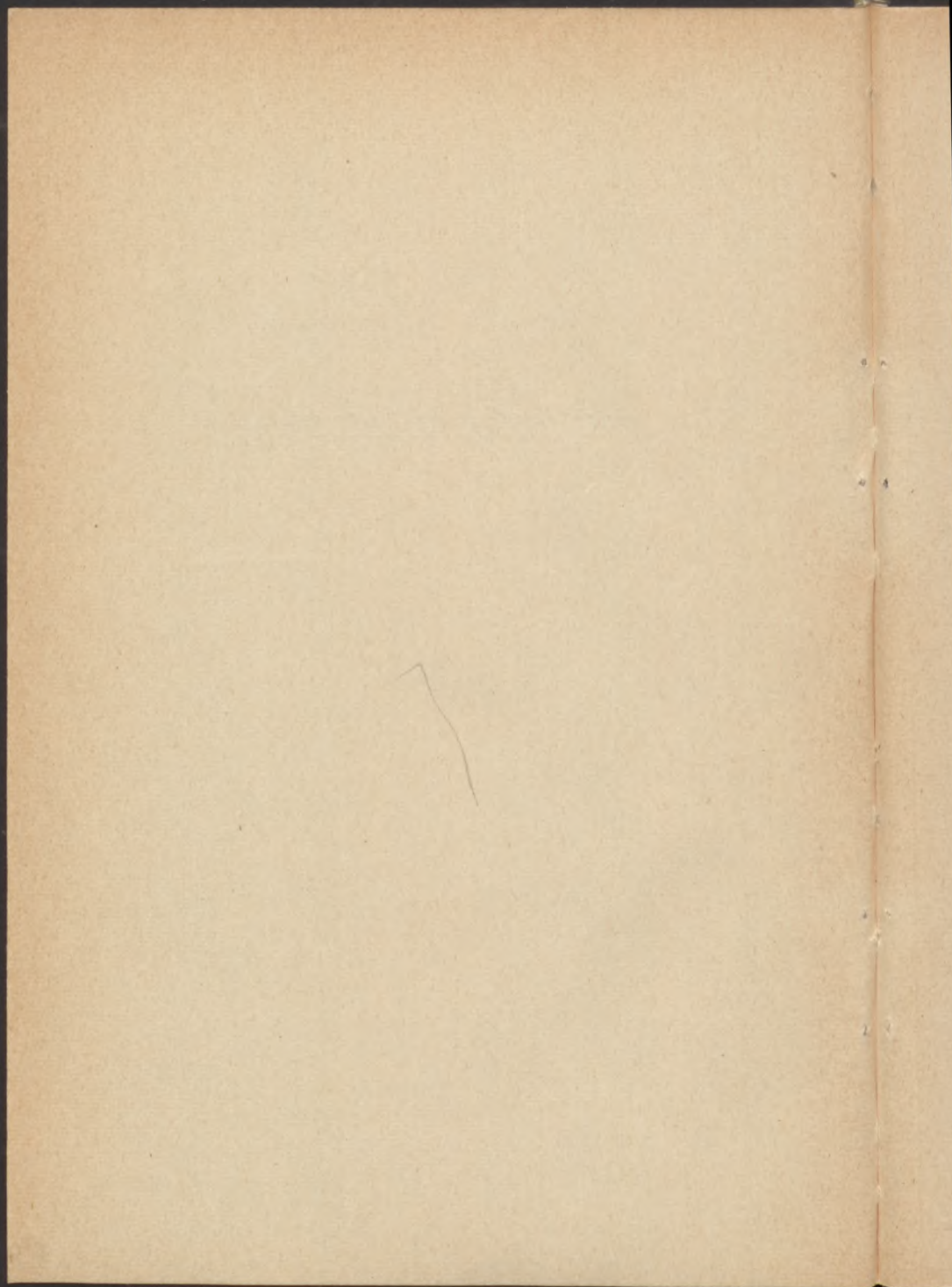
76239

*Címlapot Andrássy Kurta János tervezte.
Minden jog fenntartva.*

Felelős kiadó: Bányai János.
29938 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.
Felelős: Horváth János.

MEGÁTKOZOTT ÖRÖKSÉG.

MEGÁTKOZOTT ÖRÖKSÉG.

Sok bitang vádagnak útján indulok
szívemben szabadság szent tűzével,
királyfi voltom már régen nem vitás,
jöhetnek törtető, garra, hévvel,
fújhat riadót pár kis trombitás.

Tudom, előttem nagy királyok ültek
s elérte őket a földi végzet,
így a nagy örökség átka rám maradt.
Vállalom; bárki szemembe nézhet
s miatta állom most e vádakat.

Átkozott e trón, mert hozzá vér tapad,
mégis tolongnak hitvány vakmerők,
De hősként védem koldus-rongyaimba
és gyűlnek körém nagy vihart verők,
kik bennem élnek s nagy álmaimban.

Véremben vád van, a számon vallomás,
mert hallok a multat, mint, hogy susog.
Bár sok kínos éjben sajgott seb szívem,
nyögtek köröttem jámbor koldusok,
de szívükhöz nem ért el senki sem.

Most egy percre enyém e földi trón,
tépett rongyaím ne nézze senki.
A jövőt élem, bennem nem él jelen,
nótám a vér örök miértjét zengi
és az égre mutat reszkető kezem.

BÁTOR MENEKÜLÉS.

Dr. Csekey Sándorné nagytiszteletű asszony-
nak és sok ismeretlen jóakarómnak.

Még nem adtam magam kufárok kezébe,
megmaradtam csöndes félbolondnak.
És emberként élek, úgy, ahogy tudok,
mert nem váltanak meg álszent „krisztusok“,
kik hitvány pénzekért elém tolongnak...

Nem hajszolom már a hírnév büszke polcát,
meghúzódok csöndes, tiszta zugban,
hol nem ismer senki s megvert hős liheg,
ki most tiszta tervét bátran festi meg,
hadd tudják meg, hogy gyáván nem hazudtam.

Bár nem lett vő'n nehéz, hajszolt nagy tömegben,
mert sokan voltak beteg bohócok.
De nem voltam vigéc, sem komédiás,
így tetteimért most én vagyok hibás,
ha már életre értek bennem a csókok.

Csöndes sötétségbe bújok ősbölnynek,
nincs más cél, homállyal burkolt az ég.
De nem halok meg lomha gyászvitézek,
a nagy homályból néha majd kinézek
s új tavaszban fogok visszajönni még.

NYUGATRA BUKOTT A NAP.

Ady Endre emlékének.

Nyugatra bukott a büszke nap,
azóta szürkén terül ránk az éj.
Éhes lelkek sírva sikoltanak,
az embert öli mámor s a kéj...

Lomha vén hold tűnt az égre fel,
kis csillagok keringnek fényiben,
Sápadt arcukról önfény énekel
s a fáradt koldus még nem pihen.

Szemem a nyugatra tűnt napra néz,
lázás ajkam még friss dalokra kész,
mert keletnek fénye gyult a szívemen.

Dalolni jöttem, csöndben, nincs nevem,
de lesz! Mert akarom és rég hiszem,
mert véremen porbahulló nép izen...

JÓ INDULNI...

Névtelen bajtársaimnak.

Jó indulni tisztán hosszú útra,
mikor tavaszt dalol rám az ég.
Jó visszanézni átokra, multra,
ha lázas szívemben halk dal ég.

Jó birkózni büszkén részegekkel
új hajnalban, nyíltan, józanul.
Jó nevetni sajgó sok sebekkel,
mikor kín bilincse porbahull.

Jó fetrengni piszokban, bűzben
és égni lázas lelki tűzben,
vagy kószálni szótlán, ébredőn.

Öröm a kínban dalát közölni,
férges fölébe tündökölni,
E véresre ázott temetőn.

ÜDVÖZÖLLEK, SZELLEMGÓLIÁT.

Babits Mihálynak.

Üdvözöllek téged, szellemgóliát
és feléd nevet csillogó szemem.
Rég figyelem már munkád szófiát,
de nem vagy vezérem, se gólemem.

Játék-parittyámat magam faragtam
és feléd röpítem e kis követ.
Mikor a nagy tél tavaszba pattan,
így döntő lesz e bátor ütközet...

Már hiába herold had, pénzpaizs,
homlokodhoz ér a csillogó kavics
és a földet festi vörösre véred.

Ha majd melledből hörgő jaj rivall,
akkor jövök el szívem dalaival,
életre hívni ezt az árva népet.

ÖRSÉGEN.

A „Nyugat“ bolygóinak.

Mint néma strázsa állok a trón előtt,
várom, mikor mond áment már a pap.
Mert dalolni szeretnék még délelőtt,
remegő csöndben, míg fénylőn tűz a nap.

Szótlan tűnök minden ceremóniát
és párszor billentem kócos fejem.
Mint szót fogadó csöndes jó diák,
mert az őszi szózat hírt közölt velem.

Keblemben dobog ifjúságom tűz-szíve
és buggyan számon üdítő élet hús vize.
Földből jöttem, tenger felé indulok.

És itt utolsót szólsz majd vén komédiás,
letűnt idődet az újabb váltja, nem vitás,
Mert új daccal jöttem álszent krisztusok.

NEM VAGYOK PÁNTLIKÁS MAGYAR.

Torkom kiszáradt, de szívemben ég
a dal, eldalolni mégsem egyszerű.
Nem lehet még, bár várja föld s az ég,
így csak bennem él a szó s a szent derű.

Nyüglődni kell, szavam mit sem ér még
és nagy ködben kell járnom józanul.
Labancok kezén az égi mérték,
így a vérem örök lázadást tanul...

Mégse nézd meg csillogó szemem,
magyar vagyok s nem testvérkedem
zászlósan, sok színes pántlikák alatt.

Dalos szívemben elfojtott láz maradt.
S nem hajlok meg az urak előtt,
Mert szívem ezer színt egybe szőtt...

BANDAÉLEN ÚJ PRÍMÁS.

Banda, vigyázz, már ne szomorút,
mert bántanak a gyászdalok.
Tudom, előttem még hosszú út,
de vén vigécek már itt vagyok.

Rég hangolom már a hegedüt
s higyjétek el, nem leszek hibás.
Ha még a dal is sebet üt,
Míg duruzsol egy-két vén pipás.

Tiszta hajnal dereng végre itt
s pár apró csillag porba hull.
Költő írja csendben terveit,
megátkozottan, de józanul.

Remeg a föld, ragyog az ég,
lehull a béklyó, bilincs szakad.
Szívünkben hősök vére ég,
így elbukni nekünk nem szabad.

FOGADÁS VIHAR ELŐTT.

Apáim is védtek már ezt a földet
s átvettem tőlük ezt az ős jogot.
Láthattok átkozottként üldözöttet,
mert dédelgetem ezt a lim-lomot.

Mindezt régen magamban hordom, élet.
Nincs tolvaj, ki ellopja tőlem ezt.
Jöhet a vihar, vád, kín, kész ítélet,
más már a jelszó, nem kell a kereszt.

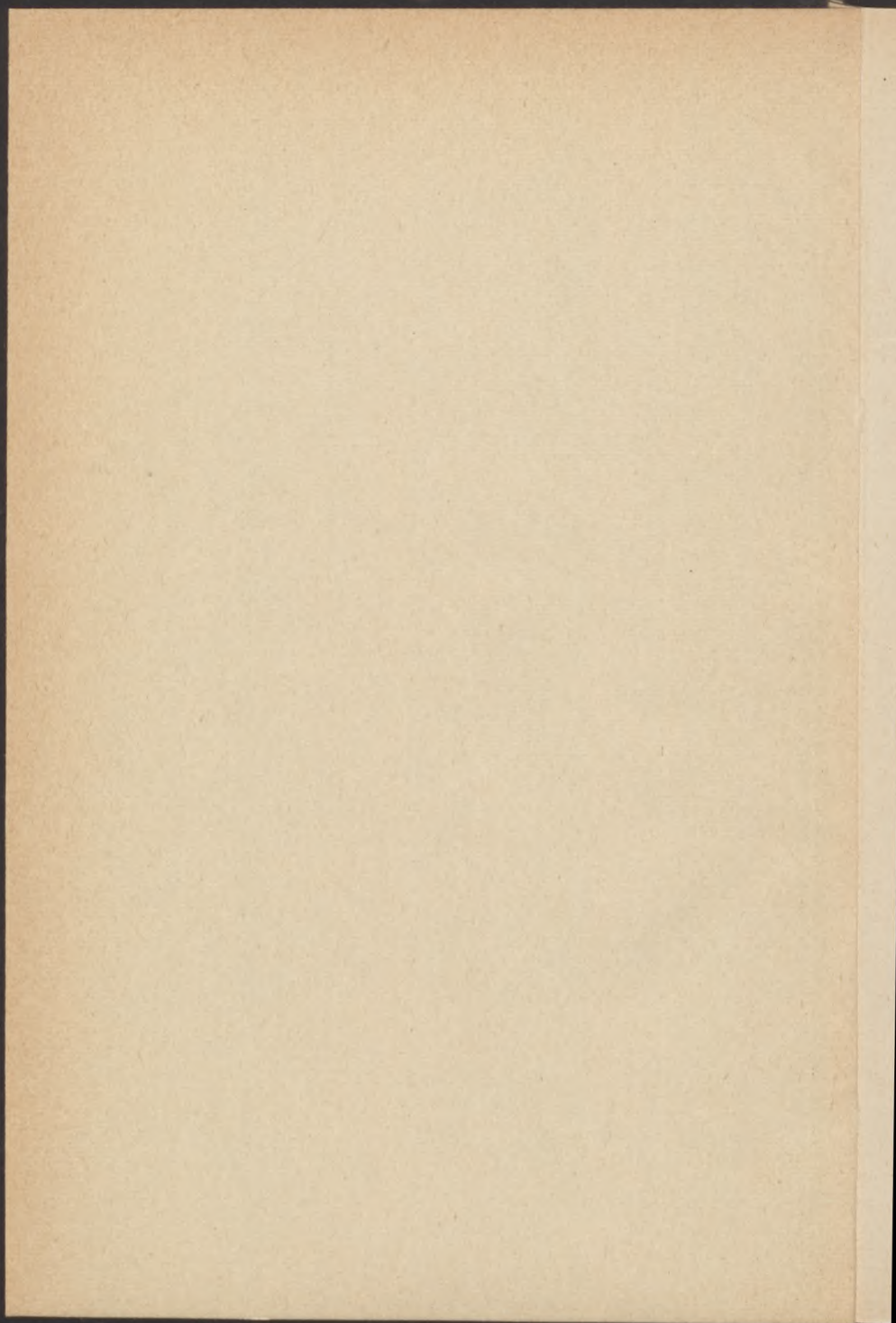
Trónok dültek, gyász köd sötétség takart,
de mindig termett e föld elég magyart,
kinek utóda itt ismerős marad.

Pusztaszer után Mohács jött és Arad,
Világos, Bécs, Szarajevó, Trianon
s ne hidd, hogy e földet gyáván átadom.

SIKERTELEN ÚTON.

Születtem és az anyám csókja
hullott az arcomra néha
s ha méla szemembe könny
szökött, bíztatott a dalra...
Most mégis magamra
hagyottan járom az utat,
húsz és egynéhány évesen,
apáim útján és szemem
a ködben fényt keres.
Járok az úton, rogyva lépve,
mint egy úzótt idegen,
hiába süt a nap, hidegen
fúj a nyugati szél...
Itthon vagyok és megyek,
bátran, ezer göröngyön át.
Látom a multat és a mát
csepülöm a holnapér'.
S mikor fáradt leszek este,
kábultan dülök az ágyra,
fejembe szökik a vér.

VESZÉLYBEN A PORTÁM

VESZÉLYBEN A PORTÁM.

Kuruc-kesergő.

Portámat már kémek kerülgetik
és asszonyomra hitvány úr nevet.
De én őrzöm az ősi szent röögöt,
mint egy lázadó, pajkos, vén gyerek.

Kutyák ugatnak, húsomba tépnek,
vérem hullik és szebb kalász terem.
Mégis sápadt, beteg, tüdőbajos
Isten képére termett gyermekem.

Szeme véres, köhög, nagy lázban ég
és nincs gyógyszerem, nincsen orvosom.
Bár hátam mögött sok kegyes úr van,
utamat mégis céltalan rovom.

Kérges kezem már ütésre mozdul,
hogy rendet tegyek kis tanyám körül.
Látja az úr is készülésemet
és az Isten nevében tömörül...

Dobszó perrent és harcha vittek el,
azóta földemen szemét terem.
Szabad vagyok, mert csak bilincs zörög
mögöttem s kacag a kín-förtelem...

Hiába volt itt paraszt királyom,
hiába enyém az ősi porta,
Mert vad királyom lángokba dobták,
nyomát „szent“ hadsereg éltiporta.

Koldus vagyok már az ősi portán,
asszonyom beteg, beteg a lányom.
Halállal járok jegyben fiamért,
kiben tán tovább él tiszta lángom...

LEVÉL A FALUBÓL.

Németh Imrének szeretettel.

Kedves barátom! Ugy-e hallod,
mit meg szeretnék mondani neked?
Mikor leültem az asztalhoz írni,
hogymegírom ezt a levelet...
Napról-napra rongyabb az élet;
adó, kamat és a végrehajtás.
Nehéz a sor itthon, nyögünk,
de élünk. Ne csüggedj, pajtás.

Szorítsd a fogad össze, magyarul
és ne tágíts, azt a rézangyalát.
Hanem dalold el inkább „nekik”
a gályarabok szent dalát.
Gerinced legyen pogány, ha kell,
ha nem kell keresztyén hited,
de ne ereszd magadhoz közel
őket, mert nekünk kell a te szíved.

Ugy-e megértesz, kenyeres-pajtás?
Még egy-két év és szállni fog dalunk.
Sok éjszakánk volt ezer év alatt,
jöhet végre tisztább hajnalunk.
Kezünk véres már a kaszanyéltől
és eddig mindig más úr arat.
Szorítsd a fogad össze, testvér
és győzni fog a tisztább akarat.

Sokat akartam írni, de nehéz,
nem fordul írásra a kezem.
Már itt körülöttem mindenki sír
és Kossuthra néz az én szemem.
Ne haragudj ezért én reám,
csak ezt küldhettem kenyér helyett.
Mindenki ölel e vén faluból
és lenyálaztam ezt a levelet.

ARATÁSKOR.

Jó szembenézni azokkal
bátran, kik háborúznak
önmagukért és bitangba
terelik az istenembert, ki
nem mert imádkozni, mikor
káromkodott az áruló tömeg...

Ne sírj drága nép, népem,
Ne félj magadhoz, mert élni kell,
ragyog felettünk az égi jel,
mit nekünk adott szépen
a bölcsők és koporsók ura,
hogy lássuk, csodáljuk, ha
nagyon szomorúra billen
velünk a földi mérleg...

Égő tűz marja nyelvem szóra
és hallom, már int az óra,
hogy hirdessem önmagam,
a bennem dolgozó Istenem,
míg az angyalsereg int nekem.

Hallom, már zúg a kórus,
zsoltárokat zeng a kórus
és az égi Mester rám tekint,
szelíd szemében béke van.
Látom a jelt, fehéren int,
dalol a szívem, most idebent
és lesik a számról odakint...

Ringó kalászkra süt a nap
s a földet túró drága nép arat
papoknak, úrnak és ha vér
hullik a dús kalász közé,

felcsilingel a lélekharang
és halotti nótát énekelve
állják körül, ha már halott,
s maguk közé hívnak újra egyet,
hogy tovább rakják az asztagot...

ARATÓK.

Búzatáblának álló harcosok
szívében dobban a harci dal.
S a jelre ősi szent imába kezd
leány, legény, vén és fiatal.
Kaszájuk suhog és tüzel a nap,
barna bőrük alatt forr a vér,
hogy a csűrbe legyen más búzája,
a verejték-gyöngyös szent kenyér.

Fenkővel kísérik a föld dalát,
gyúlik a sós lé homlokukra;
fénylő bőrüket égeti a nap
és nincsen kedvük szóra, gúnyra.
Ütemesen állanak s hajolnak.
Tarló ropog, áll a nagy tusa
és láthatatlan mellettük hajol
évszázados hősök virtusa...

Néha bár buggyan szájukon szitok,
de a vér megváltja vétküket.
Az, aki látja ezt s nem érti meg,
az az Isten-szóra rég süket.
Hajnaltól késő éjszakába ér
az idő, mit tarlón töltenek
és ezt a népet átkozzák, űzik
gaz célokért hitvány emberek.

HALK MONOLÓG.

Buán kéne kullognom, szótlanul
és úgy nézni fénylő kék eget.
Mint barom, kire béres átka hull,
hogy kínom senki se értse meg.

Látnom kell rogyni széles vállukat
és istent várni e földtekén,
vagy csodálni, az úrnép hogy mulat,
míg utolsót sír a tört remény...

Nem érek semmit, szolgabért se,
hiába lobog lelkem mécse
napokon és éjszakákon át.

Kell hallanom a sírót kérni,
titokban az egekig érni.
És suttogni egy-két balladát.

ELEK.

Kettőt is kell szólni hozzá,
hogy egyszer szóra bírjam.
Nem azért, hogy búmat sírjam
fülébe, de ő konok.
Okos szeméből ősi fájás
súgja felém a bánatát.
Előtte nincs más cél,
csak a föld, a rét.
Talán egy asszony, a szérű,
lovak, tehenek, szántás, vetés,
nincs szemébe játék, nevetés.
Csak azt tudja, hogy holnap
is lesz egy nap...
És nem tudja, mint fizetnek
aratáskor az asztagok.
Mikor megfogom a kezét,
ősi tűz áramlik rajtam át,
hallom szívének halk dalát,
egy évezrednek dallamát.
Benne ver a sorsom és a sorsa
és minden ostorozza...
jegyző, pap, ügyvéd, patikus
és elszalad a földi juss.
Kérges, kemény kezében vér
és az élete dac, munka,
bor, ha van, és fekete kenyér.

EZ AZ EGÉSZ.

Szó nélkül kell tenyérbe köpni
és elfojtani sok tarka vágyat.
Vagy káromkodva, sírva nyögni,
ki tudja mennyit, ki tudja hányat.

Kullogni kell kolompszó után,
mint a földnek utolsó barmai.
Eget lesni szótlanul s bután,
ha tépnek a vércsék karmai.

Fekete életet fehérnek lássam,
ha belém rúgnak, megbocsássam
gyönyörködve az égnek alján.

Mindezért majd halálom napján,
ha majd a tudóm utolsót hörög,
az öreg pap lelkemért könyörög.

ISTEN NEVÉBEN.

Szent éneket énekel a föld
s a kastélyokban léha úr mulat.
Míg társaim, a paraszt hősök,
feszítik harcba izmos vállukat.

Napról-napra Isten nevében,
fáradtán rognak, ha haza érnek.
És fenn a büszke palotákban,
őra van pezsgőnek, bornak, vérnek.

Néma kín húzódik szájukon,
de nem látják fenn lázas harcukat,
Mert a gyávák kutyája vigyáz,
ha szólni mernek: üvölt és ugat.

Verejték-gyöngy ül homlokukra,
vérzi a tarló kérges lábukat.
Fekete kenyér s víz a bérük
és borba fojtják halk imájukat.

Kezüik ökölbe mozdul s tovább
vágják másnak a tenger sok kalászt.
És az égből epedve várják
a tisztultabb hajnalra virradást...

TEMETÉS A LUCSKOS ŐSZBEN.

A lomha ősz most halk nyarat temet,
lombtalan fákon szürke dér ül.
Zsolozsmát sír a könnyes gyászmenet,
varjak húznak át a levegőn
s a fáradt nap arca elsötétül.

Holt avar zörög és szűz szerelmek
húzódnak a deres fák alatt.
Csókjaikban titkos kint temetnek;
a hideg őszben nem lesz nászuk,
így gyermekük csak vágyott vágy marad.

Varjak torkából száll a kár, a kár,
hideg a szél és sötét a táj.
Pereg a köd, sikolt a sár, a sár,
a hervadás már mindent befed.
Csak ennyi volt... Lelkem hiába fáj.

HALK VERS TÉL ELŐTT.

Sinka Istvánnak.

Fáradt szél bukdácsol a fák között,
utolsót pislant a délceg ősztű,
Arcomba csókol és már elköszönt,
mert a kertek alatt öreg csósz futó
pillantást vet és csendesebb a csönd.

Az égen homályos felhő zajlik,
fut, hóterhesen a bús határ felé.
Sűrűn gomolyg, néha felmorajlik,
míg a hegyen megforrt új borok köré
Pár pityókás gazda feje hajlik.

Folyik a bor és hangos szóbeszéd
áll, csuklik, nyög, sír a haldokló magyar.
Arcomon érzem a halál lehelését...
Látom az utat, mit sűrű hó takar
s hallom a pásztorfiúk énekét.

MIT ADJAK MÉG?

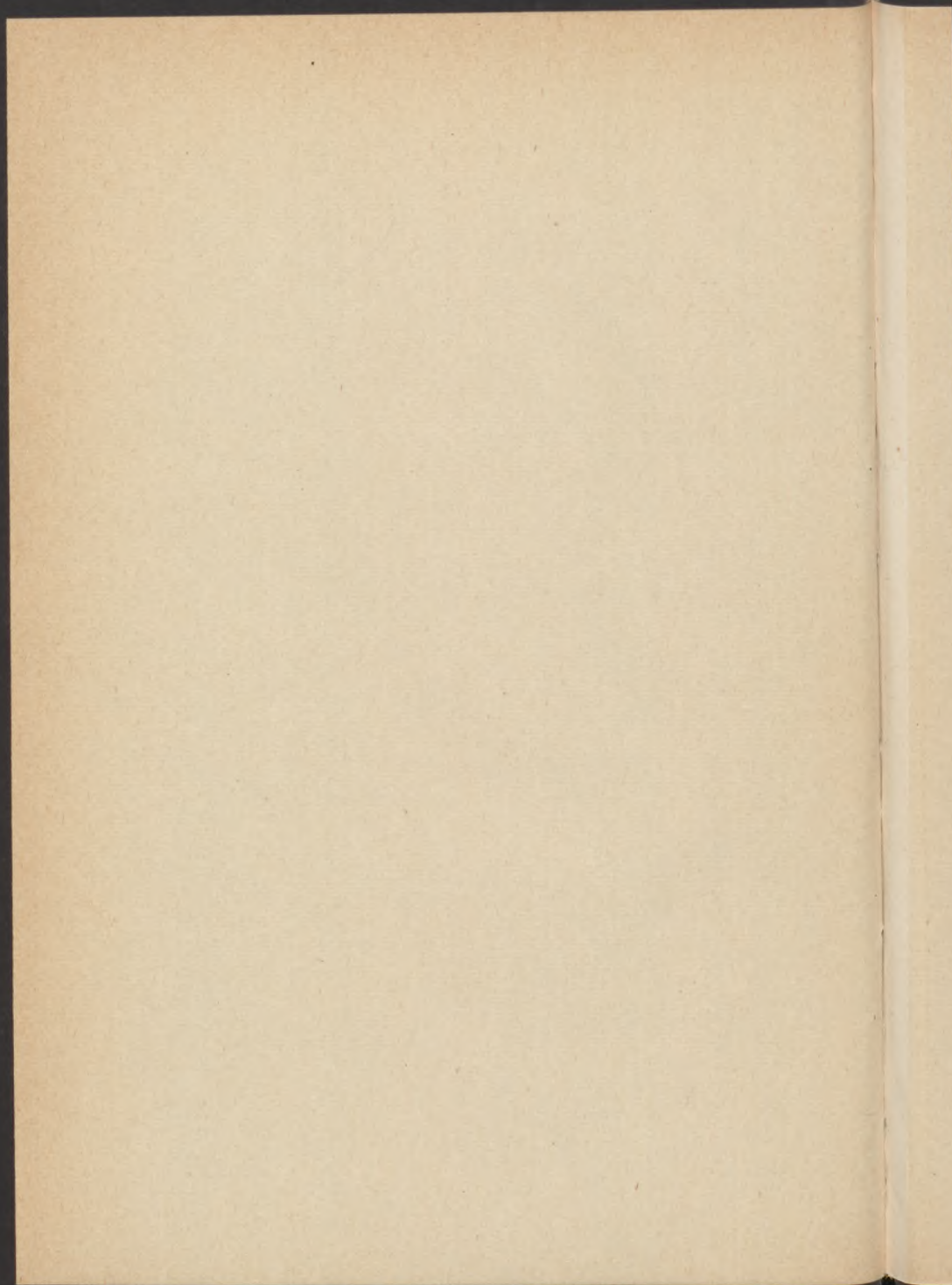
Halk sikoltás a város felé.

Már mindent adtam asztalodra,
búzáat, bort s a szűz erőmet,
Nem volt elég, asszony is kéne,
vagy tiszta lány szeretőnek.
Mit akartok még lopni tőlem,
bitangban élő stréberek,
Mit kellene adni néktek,
véremre szomjas véredek...

Hogy tisztán szórhassam szét dalom,
oda, hová szánva szántam,
Mert rég várják ott a tiszta jelt
s megújulnak tervben, vágyban.
Még tüzes vérem tisztán buzog.
Szabad lelkemben új dalok
születnek, mert rám csókban adták
napot köszöntő hajnalok.

Őrzöm magam tisztán, tüzesen,
hús s néhány évvel vállamon
És asszonyt szerető vágyam ég,
míg gyáva hadnak vádja nyom.
Mit kell tenni még? Jaj, mit tegyek,
könyvmolyok halljátok e szóm,
Mert itt állok a trónok előtt
magam bízgatva, lázadón.

NE HARAGUDJ, ISTEN!

NE HARAGUDJ ISTEN.

Hús vagyok, csont, vér, vágy,
akarát és lázas büszke lélek.
Tagja vagyok e drága nációnak,
kutyák cibálják húsom, csontom,
tépett már a szív s a lélekesónak.
De védem magam, mert élni vágyom.
Ne sírj sógorom és ne sírj ángyom,
még ne várjatok testámentumot.

Vérem kell e bús földnek itt,
húsom a héjjáknak dobom,
Csontom legyen a kuvaszoké.
És mi még marad belőlem,
a tüzes szív és büszke lélek,
azt akart daccal átkozottan,
mert a Tiéd, hatalmas Isten,
ne haragudj, de neked áldozom.

NEM VAGYOK SZENT.

Bihari Nagy Lajosnak.

Átkozott vagyok, mégis fehér
a szívem és ezernyi gondom
megtisztult asszonyhoz ér...
Ne hidd el, testvér, ha mondom.

Köpj az arcomba és majd mások
letörlik rólam köpésedet.
Nem hősök, nem messiások,
de szemükben tiszta fény nevet.

Kacaghatsz, én hiszek a győzelemben,
hiszek magamban is, élni akarok.
Látom, rándul arcod, mégis szeretek.

Már megtisztultam kínban, gyötrelemben,
politikus szentek, álnok magyarok
és egy úton nem megyek el veletek.

ISTENTISZTELET.

Isten! Most suttogják nagy neved,
olvasót mormolva és égis száll
milliók ajkáról a „Mi Atyánk...”
Mégsem tudom velük mondani,
üres szólam és beteg meakulpa
mindez nekem, mert a lelkem fáj.

Nem vagyok pogány, mert hiszek.
Tudom, hogy vagy, hiszem, hogy Te
segítesz életemben köhögve járni
és kutatni a ködben új utat,
hogy minél előbb itt e földön
veled lehessen vágyódó szívem.

Jőjj s ne úzz el a kételkedésben
s ha tán pogány dac volna ez,
mi bennem maradt öntudatlanul,
ne bánts, csak hívj, míg hinni
akarok s ha már meg kéne inni,
az utolsó pohárral... adj erőt.

Viszem nagy Úr a keresztet
magamért is, bár inam reszket
a bűnök miatt, mit másokért
követtem el... mert szerettem.
De szívem vert egyre szebben
és dal lett a porbahulló vér.

Vádolom magamat ezért,
de hiszem, hogy megbocsátod.

Mert tudom, hogy látod
a szívem, vágyam, akaratom,
azért, hogy már az életemmel
egy legyen a lelked.
Egeknek és földnek ura,
titok, valóság, halál és élet,
imádott vagy gyűlölt hatalom,
látott és megtagadott Isten.

MÓZESED VAGYOK.

Azoknak, akik még mernek hinni.

Csillag ébresztett hajnalra engem,
mikor sírón terült rám a szürke éj.
Vakon szaladtam a tetőn és mély
szakadék szélén magamra lettem.

Homlokomra bátor Isten csókolt,
már megalvó vérem büszkére lobbant
és minden izmom feszülve roppant,
míg sok rongy gerinc hajlogva bókolt.

Hullámok nyalták kérges talpam,
de már nem fogott az átok rajtam.
Mert szétnyílt előttem a tenger...

Ha mersz hinni, siess utánam
dobogó szívvel, dalolva, bátran
s életed lesz, te gyáva ember!

NÉVTELEN VÁNDOR.

Erdélyi Józsefnek bajtársi szeretettel.

Sehol a földön nincsen birtokom,
mégis az égig kalandozom.
Van vérem, hitem, dacos szívem,
de ne lássa bennem senki sem.
Sokszor valami bánt, nagyon,
olyankor csendben száll dalom.

Mégis, mi vagyok, tán komédiás
vagy harcokba hívó trombitás?
Nincs Nevem, így járok szerteszét,
bízatom sírók bús szívét...
Gyógyítok sok-sok szívsebet,
megállni nékem nem lehet.

Sehol a földön nincsen birtokom,
szállok a széllel, hulló lombokon.
Csodákat láttatok, mesélgetek,
amerre járok, nincs beteg...
Paloták közt rajtam mulatnak,
pusztákon a kutyák ugatnak,

Mi vagyok? Tán garabonciás?
Ha ember nem, akkor mi más?
Mi vagyok, ne nézd, ne kérdezd,
ha sírnod kéne, csókom érzed.
Gyűlölsz? Akkor szeretet vagyok,
hol gyász van, könnyet hullatok.

Hol háború van, ottan béke,
a nincstelennek menedéke.
Vihar vagyok, durva fergeteg,
remegnek előttem völgyek, hegyek.

Csoda vagyok a gyermekszem előtt,
szerető ott, hol csalódás vett erőt.

Lázító vagyok az embertömegben,
Gyilkos vagyok, szemem se rebben.
Szállok mindenhol, akarat vagyok
és lebukom, mint a csillagok.
Mégis tiszta utódom marad,
az Istenben élő Gondolat.

A MAGAM ÁTKA.

Rakj csodákat élém a homályban
s a békétlenségben adj szent erőt.
Hadd tudjak nyíltan megállni
bitangok között és a színed előtt.

Világosítsd hajnalra lázas éjszakámat.
Hadd tudjam szóra nyitni számat...
Zsoltárra és békesség beszédre.

De ha tán lenne valami vétkem,
tépd ki belőlem a szentebb életér'.
Addig legyek örült, átkozott
és legyen véres az áldott szolga-bér.

És ha tán megtisztult már a vágyam,
de megvettetett a halálos ágyam:
Engedd meg, hogy utolsót pillantsak az égre.

SZÉLBE KAPASZKODOM.

Hogy messze jussak, futni kell,
rohanni, mint az eszeveszett.
Mégis megállni egy kőkereszt előtt
és ajkamra venni nagy szent neved.
Csak azért, mert élet a csók.
Halál a bújja ölelésnek
simogató bája ...
Tüzes szemeim láztól égnek
és kezemmel röögöt fogok,
majd a tóba vágom ...
És olyan lesz az én világom
egy percig, mint a hangyaboly,
arcomra ül majd szent mosoly,
azután elszáll lábad elébe,
Isten!
Mert belekapaszodom a szélbe.

FÉNYLŐ NAP HIÁBA NÉZ.

Napról-napra nagyobb a kétség
és Istent gyaláz minden durva kéz.
Terjed a bűn és nagy sötétség
fojtogat, fénylő nap hiába néz.
Mammont imád prédikátorunk,
szent könyvet forgat éjszakákon át.
S mi éhezve ébren álmodunk,
várjuk a földön Isten otthonát.

Új holnapba réved el szemünk,
dalunk az elnyomottak kar-dala.
Vérünk hullik és reményt vetünk,
mert bennünk már a jobb kor hajnala.
Kevesen értik meg e pár dalt
és nyögve húzzuk mind a sors-igát.
Bár Krisztus értünk Golgotán halt,
gyáván nem kezdünk érte új vitát.

Vérét borban adta s kenyérnek
tálalta fel drága tiszta testét.
Lett lázítója csontnak, vérnek,
így nem csoda, hogy halálra lesték.
Csodák titkát szólja még ma szánk,
szívünkben tisztább hitnek magja él,
Mert a porból égre száll imánk,
míg új ritmust füttyöl az őszi szél.

IMÁDSÁG POGÁNY PILLANATBAN.

Ha vérem kéne, vedd ki most
és szaggasd szét lázadó szívem,
Hogy ne tudjak szeretni többet
bízgató daccal, szelíden...

Fokozd bennem a büszkeséget,
lelkembe adj fájásokat.
De nem akarok sírót látni,
mert láttam már, jaj, sokat.

Azért mégis tiéd vagyok
és amim e harcban megmaradt.
Lábad előtt van büszke élet,
azért, hogy el ne bízd magad.

BÉKESSÉG DALÁT DALOLTAM...

Békesség dalát daloltam,
mikor az ember káromkodott.
S az arcomra drága kislány
arcáról szent mosoly
csodásan boldog pírt lopott.
Rácsókoltam a lelkem,
szemébe adtam szemem tüzét.
Hogy dalolja szét sírók előtt
a daloló senki énekét.
Vigye a Zsoltárt szívében el
mindenfelé az emberekhez,
Iskolába az egyszer-egyhez...
Dalolj kislányka
az én szívemmel, mosolyogj
az én szememmel.
És nem mernek bántani
a gazdagok...
a piszkosak...
És az emberek.

ISTEN, POGÁNYOD VAGYOK.

Imádságra tanítanak
szentségbe mártott papjaid
S egyre szürkébb árnyék suhan,
leáldozóbbak napjaid.

Pénznek láttak, sírtak érted,
épültek az aranyhalmok,
ki hinni mert, dalolni mert,
megrugdosta sok akarnok.

Nem akartam imádkozni
templomban, mint az emberek
és előtted hulltam porba,
mint egy bolondos rossz gyerek.

Nem tetszett az imádságom,
átok lett a könyörgésem.
Isten, ha tán pogány vagyok,
nézd el kérlek ezt a vétkem.

És ha kell a pogányságom,
dacom, erőm, az életem,
fogadj el és szolgád leszek,
nem veszít el a félelem...

ÚJ HIVŐK DALA.

Szívünkben imádság szója zsong,
lelkünk is robbantó tűzben ég.
Szavunk beszél sok tiszta vágyról,
Kenyérről és egy kis családról,
de sóhajunk nem érti meg senki még.

Nincs hallószerv rég a szóra fenn,
Hiába van mellettünk az ég.
Teremtő erőnk a porba vész,
Gyilkol, rombol most a zagyva ész
És erre mi már nem leszünk a nép.

Kik szólni jöttek az Úr szavát,
Megbújnak csöndes templomokban.
Hiába ordít künn száz torok,
mindig ők a csöndes pásztorok,
Butítanak földig egyre jobban...

De bennünk az Isten lelke él
és millió titkot lát szemünk.
Igy állunk most szembe véletek,
Mint életre érzett életek,
Velünk vagytok-é vagy ellenünk?

NE SIRJ, LÁZÁR!

A budapesti ref. theológián szolgáskorban eltöltött évek emlékére dr. Ravasz László püspök úrnak.

„És kíván vala megelégedni a morzsákkal,
melyek hullanak vala a gazdának asztalá-
ról, de az ebek is előjövén, nyalják vala
az ő sebeit“.

Lukács 16, 21.

Véres rongyokban sebtetű Lázár.
Látom: kín éget és folyt a láz-ár.
Ne sírj, ne átkozd halálra őket,
csak vesd rám még maradék erődet.

És elég lesz a morzsa, mi lehull
a földre s lassan elébed gurul.
Egy cseppnyi nektár szomjad oltja tán?
Ne félj! Helyed van Isten trónusán.

Húsodba marnak vérengző kutyák,
ott fenn a szavad mégsem hallanák.
Szemed vakítják fojtó füst-ködök,
civódnak rajtad ápolt vén dögök.

Ebugatás szaggatja láz-agyad,
ne félj, ne sírj, mert nem vagy már magad.
Szedd a morzsát, szedd asztaluk körül,
mert Isten nyul e morzsákért s örül

ha nem hull bitangba parányi sem.
Imádkozz, mert palástod én viszem.

Hogy az Isten benne téged lásson
és megismer majd az áldomáson.

Már melletted vagyok Lázár. Ne félj,
hajnalba billent már a bűzös éj.
A kutyák hadd nyalják még sok sebed,
Én nézlek. Elveszned már nem lehet.

Életre hívlak a fojtó lázból
és ne küldj átkot lázmarta szádról.
Csak szedd a morzsát s elég lesz neked,
mert Én biztatlak: Krisztus . . . Mestered.

LEGÉNYÖSEN BÁTOR NÓTA

LEGÉNYÖSEN BÁTOR NÓTA.

Kovách Aladárnak.

Hatalmas sors, karodban lengek
és fiatal szívvel táncot lejték.
Kacagva várom a kelő napot,
de nem emelek még kalapot
hitvány úr előtt, mert a lelkem ég
és az élet csókja nem elég.

Már nem felejték semmit sem el,
körülöttem minden érdekel:
Bűn, szerelem, pénz és politika,
állam, egyház és az Isten titka.
Szemem kinyitom és napba nézek:
dalt dalolok, vagy füttyörészek.

Arcom büszkén csípi téli szél,
de szívemen már új világ beszél.
Rigó röppent szobám ablakába,
belefütyült az éjszakába;
Minden kis könnyet magamba rejtek,
mert szent poéták álka vert meg.

Napot nézek, szemem nem vakul,
mert látom, a ködön túl fáklya gyul.
Felhők mögül rám fénylő szem nevet,
s gyógyít rajtam sok sajgó sebet...
Mosolygok, mert gondom messze űzöm
s a vak sors gomblyukába tűzöm.

LÉLEKNEK ÉLEK.

Dr. Csekey Sándor professzor úrnak.

Nem fáj már az, hogy rám nevetsz
pokloknak démon arca, te.
Fehér vagyok és tiszta szűzbeszéd
szökik a számon átok helyett
és a hitvány halottnak emleget.
Szellőkön és a nótákban élek,
már jönnek mellém a hófehérek,
nem árt a gúny, nem árt a féreg...

Bolond, bitang és lázadó vagyok,
eretnek, pogány, hitetlen senki
és megyek a rétre virágot szedni.
Szabad ítélet jöhet rám a szádról,
még nincs ember, aki rád szól,
ki rádolvassa áruló lator,
Nélkülem nem lesz itt ma tor...
mert köröttem a léhák árja forr.

Hallom a szót és most rádbetűzőm:
megyek utána poklon, tűzön,
Jöhetsz te is, lábaim sose futnak,
rögén megyek a keskeny útnak.
Lázmarta számon halk dal él
és viszi valakihez az őszi szél.
Patak vizében fürdetem magam,
napsugárral megtörülközőm.

Minden virág paránya rámköszön.
Élek, élek hatalmas erőben élek.
Vezet az Isten, nyomába lépek.
Vigyorogj rám halál, úgy akarom,
mert sehol sincsen ravatalom.
Tegnapban, mában, holnapban élek,
vár rám a palota, vár rám a fészek
és most bátran a szemedbe nézek.

EGYEDÜL VAGYOK.

Akkor se nézz rám, ha kérlek,
akkor se, ha adni szeretnék,
mert hiába lennék
Vágyakkal terhes, nincs szavam.
Mert a glóbuszon magam vagyok,
nagyon magam...
Inkább neves, gúnyos kacajjal,
ne nézz a szemembe sohase,
mert dalokkal telten kullogok
és az életnek lettem kedvese.
Az én útam a magam útja,
lassan megyek, időmből futja.
Magam megyek, bűnön, poklon át,
káromkodástól hozsannákig,
Hallgatom az angyalok karát...

Nekem mesél az őszi fürge szél,
arcom csípi vadul büszke tél.
Tavasszal vígan velem nevetnek,
araiáskor meg emlegetnek...
Enyém a tegnap, ma, a holnap,
borgőzben nekem dalolnak,
mert én vagyok a megátkozott
dalokkal terhes vén gyerek,
a mindig szerető és mindig
bántott, valaki... valami —
a lelkiismeret.

KÖLTŐ, NE FÉLTSD A DALT.

Ne féltsd a dalt, a verset,
nem baj, ha mástól hallod...
Szentebb hivatás százszor adni,
mint egyszer elfogadnod.
Ne féltsd magad emberektől,
pénzváltóktól, stréberektől,
a rímfaragó mesterektől...
Csak dalold a dalt, a jobb dalért,
tisztább és szebb holnapért.
Sajogjon bár benned a vér,
az árulásnál százszor többet ér.
Szórd szét a szíved mindenütt,
csókolj le hulló könnyeket,
akkor sok sírónak arca
boldog mosollyal rád nevet.
Öleld magadhoz a zokogót
és azt ostorozd, aki hazug,
valahol tán majd akad
porhüvelyednek tiszta zug,
Hol fáradt agyad megpihen,
honnét szíved majd dalt izen
és nem árthat senki sem.
Csak dalold a dalt és
énekelj szét a lelked, ha van —
A Holnapért.

ÉNEKELNEM KÉNE.

Láztépte számról szó sikolt,
haldoklók felől s a dőzsölők
nem értik meg még a szóm.
Arcomon ég a sós verejték,
szememben könnycsepp villan
és egekbe illan a lelkem.
Énekelnem kéne és nincs dalom,
csak egy halom papír van előttem.
Sok-sok álmom hiába szőttem,
köröttem csak több a kín, fájdalom...

De tűröm az átkot magamon
és dalban száll belém a lélek:
beszélek e sötét ravatalon...
Csillag gyult elém az égen,
régén várt fényjel mosolyog,
gomolyog a felhő előtte.
Fejem befödte már a gond,
bolond a jelzőm, mégis megyek,
előttem hegyek, folyók tengerek.
Legyek bár az útszél koldusa,
az áldomáson még ott leszek...

ELÁTKOZOTT ÚTON.

Vad forgószél csapja arcomba a könnyet,
Nem tudom sírjak-e, kiáltsak, köszönjek?
Nem tudom mit tegyek, tűzben ég az arcom,
Békességet várnak, békétlen a harcom.
Sok szép színes szómért arcomba röhögnek,
Lehulló morzsákért élők könnyörögnek.
Áldott útra tértem, átkos lett a harcom,
Hiába szépült meg könnyektől az arcom.

Csaholnak köröttem futó szó-vigécek
És én tiszta daccal a szemükbe nézek,
Mert hajnal pírja néz át fátylán a ködnek,
Ébredőn nyögve szől szolgája a rögnek.
Békétlen útamnak már a végét járom,
Mert megértik lassan tiszta akarásom.
Nem soká hallok már azt a szót, hogy „nincsen”,
Megosztozunk lassan a sok drága kincsen.

Utolsót rivalt rám urak dáridója,
Szolgaúzó gondnak káromkodó szója.
Erőm gyűlt a harchoz, tüzesebb a vérem,
Elveszett jogomat százszor visszakérem
És ha majd a harcban elfáradt a testem,
Elprédálok sorba mi szépet kerestem.
Szétosztom a szívem, szétszórom a lelkem,
Hogy senki e földön ne átkozzon engem.

VÁDOLOM MAGAM.

Vádolom magam az ébredésért,
mert nem szabad ébredni ma.
Vádolom magam vétkezésért
és érik ajkamon új szent ima.
Vádolom magam a hallgatásért,
a sok dalért, mi bús agyamban ég;
Vádolom magam az akarásért
s nem rogyok meg sóhajva még.

Bár nem ad pihenést semmi sem,
se csillagfény, se zaj, se csönd
És szótlannul vádolom magam,
húsom tépném le hajnalig,
csontjaim a kutyáknak szórnám
És mindig vádolom magam,
halál vált csak meg e vád alól,
mert fiam hörgése rám dalol.

Vádolom magam magyarságomért,
a nótákért, mi bennem érett.
Vádolom magam munkás sorsomért,
mert ezernyi kínja éget...
Vádolom magam a Krisztusért
hajnalban, nappal, éjszakában.
Vádolom magam, míg majd véget ér
nagy harcom e piszkos mában.

S ha letűnik is minden csillagom,
tűnő sóhajjal bíztatom magam.
Mert a kéklő ég, dalos madár vezet,
mindenki halottnak emleget.
És akkor a halálból is vizatérek,
ha összefog is a sok hitvány rokon:
Megmutatom, hogy ki vagyok
és magyarul csak magam vádolom.

VALAMIKOR HÓS VOLT.

Most cérnafűzöt, cipőfűzöt,
zoknitartót, gummi-árut,
hajhálót, tömőpamut, pertli,
mint egy ócska verkli,
évek óta mindig ugyanazt ...
Miért? Hajcsatt, fésű,
egy-két könyv, jó kötésű,
jobb időt látott kislakásból ...
Katona volt és most gyászol,
mondogatja: Krisztus, jászol,
csillag, fény és Betlehem,
így van és így kell nekem.
Félkarja nincs, gyászolja, tán
Lemberg-nél vagy Montellónál,
talán Ipeknél feledte, —
most fázik, toporog remegve.
Fagyott. Két kezét dörzsölné,
mint a többi élő ember
és könnye mint a tenger:
hol apad, hol meg árad
és kap ezért pengőnyi árat,
három vagy hat napra ...
Mert kell bakkancsra,
gránátra és gépfegyverre.
Nem vágyik már vértengerre,
szája mozdul és beszélni kezd:
— Hol vagyunk, poklok tüzeiben,
így néz ki a földi éden?
Budapest, fények városa te,
az életed nagyon fekete ...
Útállak és megátkozlak,
mikor sírva imádkoznak
papjaid a szent istenér,
ez most lehetne Bor és Kenyér.

Egy kis zug, drága asszony
és mi van? Kín, könny, jaj, vér —
Az arca kékül a hidegben,
magam sietve mentem,
fázom, hideg van, hull a hó
És egy pillanatra minden fehér.

SÓHAJ VAGY BENNEM

SÓHAJ VAGY BENNEM...

Levél a kedvesemnek:

Sóhaj vagy bennem és fáj,
hogy nem csókolsz rám
lázás szerelemmel, éhes vággyal,
ha betegen dobban a szívem.
Szeliden szól most a szám
és feléd siet a lelkem, mert
bennem vagy, véred átkával
kedvesem és égő csókkal számon
a holnap életét tervezem...

Fáj millió csókod, mit adtál,
de éget embermilliók kínja is.
Ezért gyűlölöm magam és
szeretlek. Nem akarok gyáván futni,
csak téged igaznak tudni,
mikor már mindenki rossz.

Harcolok miattad, érted lázadón
A gyáván lapuló sereggel,
mert seb szívembe reggel
köszöntött sok kínos éj után.
Látom az arcod, szép szemed
most is boldogan nevet
és elűzöd a titkos könnyeket.

Nem akarom könnyed látni,
csak szeretni téged lázasan,
mert benned még csókja van
és vad tüze a tűnő szerelemnek,
mert te vagy a büszke, de jó,
átokkal üzött drága nő.
De én letörlöm a könnyed,
ez a vágyam az életre éget,
és teledalolom a mindenséget.

GYÜLÖLÖK, HA KELL.

A szemem halvány fénnel ég,
még nincsen benne gyűlölet.
Nem vérgolyók villannak reád,
arcomról rád csak fény nevet...
De egyre hallom, gyűlölni kell,
Gyűlölni mindent... Erőmet,
Apámat, öcsémet, magamat,
Világot s a szeretőmet.

Gyűlölni kell e földön mindent,
várja tőlem a hatalom.
Bitang vagyok a tisztább vágyért,
mert szabadságom akarom.
Törvények feszítik a testem,
de lelkem béklyóba szorul
És tűrnöm kell ezt szavak nélkül,
egetesodálva, jámborul.

Gyűlölni kell a dalt, a verset,
nótát, csókot, az ölelést,
Hiába van bennem tiszta tűz,
helyettem más arat babért.
Gyűlölni kell és átkozódnom
a pénzért, mit bérül kapok
És sok labanc sorstársam miatt
belém rugnak a gazdagok.

Jól van ez és gyűlölök, ha kell,
de magam veszni nem hagyom,
Hogy egy nemmel kevesebb legyen
tetemre hívó hajnalon.
Gyűlölök, ha kell és elég lesz,
ha titkon éri szám a csók,
Mert jönnek mellém bátor daccal
tisztább napokért lázadók.

CSAK TÉPD A SZIVEM.

Tudom, vétkeztem térted, magamért
és ajkamon fáj a csókod. Ha a vért
nem szórtad volna rám ezen az úton,
felednélek. De így, régen nem tudom
elúzni magamtól sáppadt arcodat...
És mint egy hős tűröm játékodat
velem... Csókod gyújtotta tűzben égek,
ha úgy akarod: legyünk ellenségek.

Csak tépd a szívem, másnak úgyse kell ez
a szív, mert ki utánad jönne, nem lesz
már az, ki te voltál, csak egy idegen,
kinek férfi kell és nem én, hidd nekem,
ha mondom, nem mondtam másnak, csak neked.
Ne tagadd, szeretni mertél, most ne vedd
átoknak a sorsom, holnapért teszem...
És csókjaiddal harcra vértetem

magam. Mert nem akarom, hogy félúton
megrogyjon a lábam. Csak veled tudom
tisztán őrizni magam... átkozottan
bár s nem fogok pihenni már csak ottan,
hol a véred mossa le rólam a véred,
ezzel boldoggá teszem őt és téged...
Addig légy jó asszonynak, szeretőnek
és virága lesz a letarolt mezőnek...

NE FÉLTS JÓ APÁM.

Tudom jó apám, szíved dalt dalolt
tavasszal és már őszbe hullt a nyár.
Azt is tudom lelkednek vágya volt,
de álmodó fiad már messze jár...

Ritkán suhant el szádról vad szitok
s fojtott kint rejtesz magadban értem.
Ne félts jó apám, új utat nyitok,
hogy boldog lehess, ha visszatértem.

Most égő dac él bennem és megyek
bús igricnek, lázadó betyárnak.
Várnak a sírok, völgyek és hegyek,
üzentek értem, kik csendbe járnak.

Nincs letérés az útról jó apám,
mert bitangba veszne szent erőm el...
Hulljék áldás vagy gyávák átka rám,
messze megyek gyűlölt szeretőmmel.

Életre csókoltt, szívem s a vérem
miatta ég e vállalt szent úton...
Bocsásd meg jó apám, nagy vezérem
és ne sirass meg, ha tán elbukom.

EMLÉKEZÉS A GYÖKÉRRE.

Harminc év küszöbén beszélgetek
magammal, rég letűnt időkről.
Szívem frissen ver még, nem beteg.
Csak a szürke élet gondja öröl.

Letépett az átok büszke tömről
és sodor a szél, szélvész, orkán,
már nem álmodom szebb jövőmről,
Mert a szél csak fojtó port sodor rám.

Szemem tele lett fénylő könnyel,
huszonkilenc év így köszönt el,
De ifjúságom tisztább útakra tér.

Titkon pillantok könnyezve hátra,
nem jön sóhaj szívemre, számra,
Mert harcokba úz a pusztuló gyökér.

LÁZADÓ ARANY.

Porból égbe vágyó akaratos dallal,
Köszöntelek társam, mert szürkül a hajnal.

Sok folyó vizétől lázas lett a testem,
És nyári estéken szőke lányra lestem.

Asszony jött elébem csillogó aranynak,
Mindent feláldozó lázas akaratnak.

Arany lettem én is, csillogóbb mint száz más,
Hazugság korában igazságért lármás.

Pattogott az arany, vad tüzekben égtem,
Gyémánttá szakadtam csendes nyári éjben.

És most odahullok asszonyom ölébe,
Hadd hulljék a könnye boldog örömében.

MILLIÓ CSÓKTÓL ...

Millió csóktól tüzes a vérem
és Te vagy a vezérem
hatalmas Isten, szent nagy Őr.
Veled akartam énekelni
és boldog lett tőle a szívem.
Nem árthat senki, senki sem
és viszem elébed Zsoltárait.
Ez mind amim van.
És ez mind, mind a Tiéd.

Nem akarlak káromolni,
csak Téged hirdetni,
Téged dalolni ...
Hadd ismerjék meg az életet
a szomjasan sírók, emberek.
Öleld magadhoz a szívem,
mikor nagy a baj és áll a bál
és elfut előlem a Halál.

HAJNALI VERS.

Tavaszt hint le rám Isten fényjele
a nap és röpködő madársereg
csicsereg boldogan... A lég tele
van új ritmusokkal s az emberek

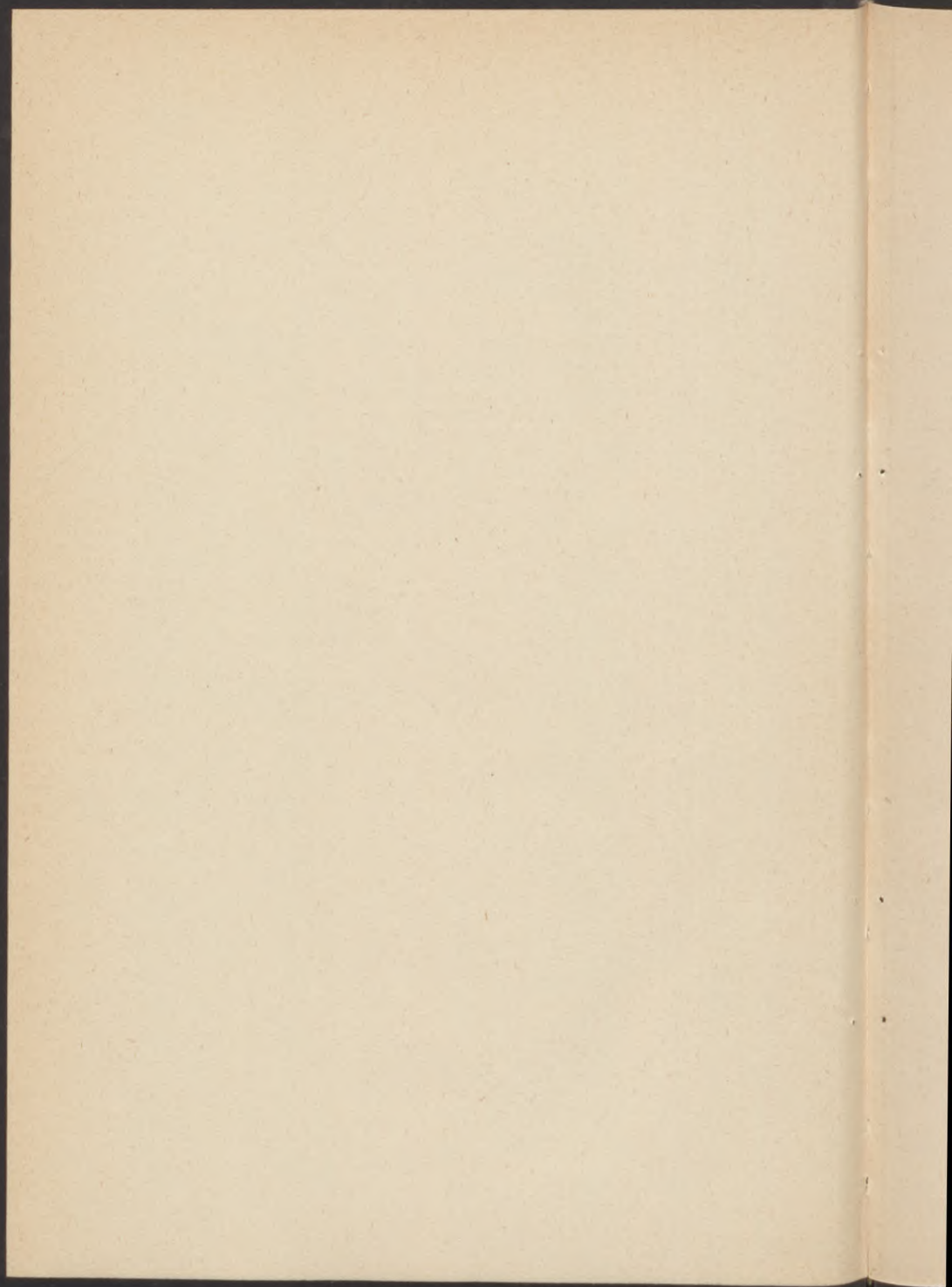
nem értik még az élet ritmusát.
Önző vágyakkal mámorba dülnek.
Ki-ki mutatja botor virtusát,
míg a csöndben tücskök hegedülnek.

Szelíd szemem egyre messzebb lát,
már nem nyögök esés-kelésemen.
Mert nem kísért gyávaság, se félelem.
Akarom a szebbet, jobbat s imát
mormoló atyák hiába szólnak,
mert bennem új ritmusok zakatolnak.

KINEK BESZÉLJEM EL?

Kinek beszéljem el?
Hogy telve vagyok dallal,
nótaszóval;
Fájdalomdal tépi a szívem,
Beszélni szeretnék valakivel.
Akit szerettem, aki szeretett...
Messzebb van tőlem most,
mint az ég, vagy csillagok.
Nyomorúságban él, mert
testvérei szent parasztok.
És csípi arcukat a tél...
Elébe szállok és rácsókolom,
hogy újabb esküt fogadok.
Mert nem nyugszom,
míg a gőgös gazdagok
légvárait széjjel nem
rombolom...

GYŐZELEM

GYŐZELEM.

Bűz, bűz és bűz marja az orrom,
füst illattól vagyok részeg.
Mindenütt hulla, kő és por-rom,
én mégis csak fütyürészek.
Mint hadvezér nyert csata után
főlény-mosollyal arcomon.
Bámulnak rám bambán és bután,
mert élek a sok csont-romon.

Imádságtól lettem erősebb,
zsoltártól büszkén vakmerőbb.
Szívem nyilakkal összelőtt seb,
lelkem a jókért szenvedőbb...
Király vagyok s a romok felett
szívem új világa épül.
S a rég gyűlölt sátán-arc helyett
Isten arca egyre szépül.

Bűz, bűz és bűz marja az orrom
és sóhajtanék egy nagyot.
Isten látom meg fenn az ormon,
körülötte sok hős halott...
Csodák tűnnek tűz-szemem elé,
egy parányi szenny-folt sincsen.
Emberségem hull a föld felé,
mert él, énekel az Isten...

ÁTKOZHATSZ EMBER.

Isten! Nem akarlak megcsúfolni.
Mégis átkokkal telt most a szívem,
híven akarok szeretni valakit,
vakít e pompázó büszke város,
sáros falun dalol szerelmesem,
és szemem arra kalandozik...

Szűz szavak szöknek a számra most.
Békességről szeretnék beszélni
és élni vágó akaratom dacol,
mert szól fölöttem a vészharang.
Bitagnak hívnak, lázítónak,
csónakom mégis visz a cél felé.

Nem akarok e földnek csúfja lenni,
csak azt akarom, hogy már csend legyen.
A hegyen lobbanjon fel égi jel...
Ha kell, magam gyújtom meg azt
míg paraszt-vér lázad ereimben,
kiben bíznék, ha benned nem, Isten.

Átkozhatsz békétlen ember.
Halk szóktól robban seb szívem,
hiszen a holnapot is akarom
két karom erejével szebbnek látni.
Bármily gúnnyal akartok megölni,
én törni fogok népemnek új utat.

NEM ÍGY AKAROM.

Krisztus árulóinak.

Várni, várni, mindig csak várni,
szentek között roskadva járni...
Kapkodva enni, szaladva menni.
És a bér semmi, semmi és semmi.

Túrni, túrni, mindig csak túrni,
meddő papírból életet szűrni...
Éhezve kérni, szótlán nyögni,
vagy vészes tüdővel vért köhögni.

Fehéret mondani a feketére.
Feketét akkor, ha minden fehér.
Nemet, ha igent kéne kiáltanom
s átkot cipelni ifjú vállamon...

Hazudni az életet, dalt és erőt,
tévelygőn járni ezt a temetőt,
hol fekete közt egy kevés fehér
síkkolt, ha nagy a zaj s folyik a vér...

(Nem! Nem. Én nem akarom ezt,
Kálváriás úton inkább megyek.
Mert az életet élve akarom,
hogyan Isten formájú ember legyek.)

Űzz, átkozz, tépj, szaggasd a húsom
s ha vér fröccsen hitvány kezedre,
ne nézz rám ember, ne rám...
(Csak az én vezető mesteremre.)

PANASZ.

Nehéz szót suttogott a fürgé szellő,
egy hatalmas sóhaj volt csak az.
Vérembe löport hintett ez a vészjel
és rám köszönt a nótás vig tavasz.
Agyam tépte sok lázas szóbeszéd,
majd nótákba írtam ezt a sok panaszt.
És a fényes paloták közé
pogányos bátor daccal szét szórta azt.
Most rám ül valami folytó bűz,
minden íróska rólam betűz
vértelen könyvet, száraz szót, sokat.
Szólnék, de rámsikolt a parti fűz,
tavaszi szél újabb harcba űz
és szent betűkbe írta sorsomat.

NYÁRI SÉTÁN.

Felhők csodáját nézem az égen,
halk nótát énekel az ősi föld.
Talpam alatt roppan ezernyi porszem,
köröttem minden tarka. Zöld

fűszálakon csillogó napsugár játszik.
Távolról folytott sírás siet felém,
számtalan levél mozog a fákon,
bogárgák szárnya zümmög. Költemény

dobban át szivemen, papírra írom,
hogy mások is hallják, ha sírón
terül el a köd ég és föld között...

Szeretném hallani szívek ritmusát,
mikor az égen Isten hírt húz át,
ha majd a tél csendben rámköszönt.

ŐSZEL.

Míg magamban új tavaszt viszek,
talpam alá hull a holt avar.
Fülembe kalandos szél sziszeg
és utamra folytó port kavar.

Búcsúzik sok sárguló levél,
nincs letérés, mert a végzet ez.
Hatalmas parancsnok szól, beszél,
az Úr, s a hit messzi tért evez . . .

Dérkönnyet hord magán a pázsít
és utolsót pislant rám a nyár.
Nyög a táj és lihegve ásít,
mert titokban új tavaszra vár.

Fenyő áll amott nyugatra, lásd,
mint jelen s jövő között a csósz.
Közötte ezerszín lombpalást,
mit hervadt virágból szőtt az ősz.

MEGÁTKOZOTT RAVATALON.

Ne hagyj kétségek közt fuldokolni
szörnyű átok ... szentséges hatalom.
Mert nem akarom káromolni magam,
szét akarom dalolni tüzes dalom.
Ezen a megátkozott ravatalon.

Bor nélkül lettem részeg és a karom
ősi daccal munkára edzett férfi kar.
Árulóknak kótyagos és nem magyar.
Folytató levegője bánt e szürke ködnek.
Itthon vagyok. És tán könyörögjek
falat kenyérnyi tiszta bért?
Kitől kérjem?... Kiért?... Miért?

Vagy húsz egynéhány évvel véresen
Görnyedjek, mert sok kopasz, vajas.
Míg lelkemben friss bimbós tavasz él?...
és beléfolytják a holnapnak énekét.
Ne bántsát őt dacomnak nagy hitét,
nézz szét magad körül és láss.
Nevezz pogánynak, istentelennek,
már nem fáj nótázó szívemnek,
mert rácsókoltak a hajnalok.

Bíborpirostól lett lázadó dalos.
Hófehértől zsoltárra hajlamos.
Zöld színben van az ébredés jele.
E három színt most kitépte le?...
Feleljen sok hitvány s áruló
krajcárokon égig lángoló.

Állok elébe kemény derékkal,
egy maroknyi bátor maradékkal.
Nem kellenek a cifra rongyok.

Így nem leszek én soha boldog.
Mert három színben akarok élni.
Mindig adni és sohasem kérni...
Szálljon az ének, szálljon a dal
És oltárrá szépül a ravatal.

HEGYI PATAK.

Csobbanó kis bohó patak,
Pilisen.
Hegyen fakad, völgybe szalad,
szelíden.
Hullik bele vér, szemét és
papiros.
A hús vize így kesernyés,
vagy piros.

— Nincs előttem semmi gát, így
sietek.
Szabad vizem földet lágyít,
fizetek.
Hajt a szellő, űz a szélvész,
szaladok.
Nagy tengerbe nincs letérés,
Patakok ...

LÉGY AMI LETTÉL.

Oda is menj, hol rég gyűlölnek
a márványos asztalok között.
Hadd nézzen a gettó csőze mind,
hogy e földnek újabb hőse jött.
S ha kacag majd az irodalmi
Nyugat, le egészen a délfokig,
súgd azt a fülökbe csöndesen,
hogy e költő rég nem álmodik.

Mert tudja titkon, hogy úr ma itt,
bár koldúsképeben ténfereg.
Hogy a szíve szent és a teste tűz
és ezer sebéből vér pereg...
Humor s Magor megkésett fia
nézi itt e ronda sok betyárt
és bátran szól az árulónak,
bár szívében hitvány kése járt.

Légy ami lettél, így akartam,
vakulj meg a bíborszőnyegen.
de őrizd meg a századoknak
tisztán, szennyet nem tűrő nevem.
Tudom, akadnak bámulóid
idegenek és archa csapnak,
de te légy hőse e könyvön át
a jót teremtő gondolatnak.

TARTALOM:

MEGÁTKOZOTT ÖRÖKSÉG

Megátkozott örökség — — — — —	5
Bátor menekülés — — — — —	6
Nyugatra bukott a nap — — — — —	7
Jó indulni... — — — — —	8
Üdvözöllek, szellemgóliát — — — — —	9
Órségen — — — — —	10
Nem vagyok pántlikás magyar — — — — —	11
Bandaélen új primás — — — — —	12
Fogadás vihar előtt — — — — —	13
Sikertelen úton — — — — —	14

VESZÉLYBEN A PORTÁM.

Veszélyben a portám — — — — —	17
Levél a faluból — — — — —	18
Aratáskor — — — — —	19
Aratók — — — — —	21
Halk monológ — — — — —	22
Elek — — — — —	23
Ez az egész — — — — —	24
Isten nevében — — — — —	25
Temetés a lucskos őszen — — — — —	26
Halk vers tél előtt — — — — —	27
Mit adjak még? — — — — —	28

NE HARAGUDJ ISTEN.

Ne haragudj Isten — — — — —	31
Nem vagyok szent — — — — —	32
Istentisztelet — — — — —	33
Mózesed vagyok — — — — —	35
Névtelen vándor — — — — —	36
A magam átka — — — — —	38
Szélbe kapaszkodom — — — — —	39
Fénylő nap hiába néz — — — — —	40

Imádság pogány pillanatban	— — — — —	41
Békesség dalát daloltam...	— — — — —	42
Isten, pogányod vagyok	— — — — —	43
Új hívők dala	— — — — —	44
Ne sírj, Lázár!	— — — — —	45

LEGÉNYÖSEN BÁTOR NÓTA.

Legényösen bátor nóta	— — — — —	48
Léleknek élek	— — — — —	49
Egyedül vagyok	— — — — —	50
Költő, ne féltsd a dalt	— — — — —	51
Énekelnem kéne	— — — — —	52
Elátkozott úton	— — — — —	53
Vádolom magam	— — — — —	54
Valamikor hős volt	— — — — —	55

SÓHAJ VAGY BENNEM...

Sóhaj vagy bennem...	— — — — —	58
Gyűlölök, ha kell	— — — — —	59
Csak tépd a szívem	— — — — —	60
Ne félts, jó apám	— — — — —	61
Emlékezés a gyökérre	— — — — —	62
Lázadó arany	— — — — —	63
Millió csóktól...	— — — — —	64
Hajnali vers	— — — — —	65
Kinek beszéljem el?	— — — — —	66

GYŐZELEM.

Győzelem	— — — — —	69
Átkozhatsz, ember	— — — — —	70
Nem így akarom	— — — — —	71
Panasz	— — — — —	72
Nyári sétán	— — — — —	73
Ősszel	— — — — —	74
Megátkozott ravatalon	— — — — —	75
Hegyi patak	— — — — —	77
Légy, ami lettél	— — — — —	78

